

Arrest

nr. 293 503 van 31 augustus 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VANDERMEERSCH *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 18 augustus 2020. Op 18 september 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 september 2021 en 16 maart 2022 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van Pashtoun origine te zijn. U bent geboren in het dorp Shangar (district Bar Kunar, provincie Kunar) en woonde hier tot uw vertrek uit Afghanistan. U ging naar school tot de tweede graad. Hierna ging u naar de madrasa en zorgde u voor het vee van uw familie en hielp u uw vader in de landbouw. U verklaarde bij aankomst in België minderjarig te zijn.

Uw vader was enige tijd werkzaam als elektricien bij de Afghaanse overheid. Hij werd ongeveer negen of tien jaar geleden voor twee jaar vastgehouden door de Taliban. Hij werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij niet meer zou werken voor de overheid. Uw broer [S.], [K.] (CG 13/10397) ontvluchtte Afghanistan negen of tien jaar geleden en diende in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 14 mei 2013 werd Khalid erkend in de hoedanigheid van vluchteling.

Op een avond ging u naar uw oom langs moederszijde genaamd [G. S.] om hooi te brengen op vraag van uw moeder. Toen u terug naar huis wilde keren, zag u drie onbekende gemaskerde mannen die mijnen aan het plaatsen waren. U vermoedde dat ze Taliban waren. U ging naar de controlepost aan het kruispunt en bracht de soldaten hiervan op de hoogte. U nam een andere route naar huis en u zag wagens wegrijden van de controlepost.

De volgende dag bezocht u opnieuw uw oom en vertelde hem wat u had meegemaakt. U keerde die avond weer naar huis. Uw ouders vroegen u wat u had uitgehaald. U gaf uiteindelijk toe wat gebeurde, waarop uw ouders u inlichtten over een bezoek van de Taliban. De Taliban hadden uw huis bezocht en vroegen uw vader om u aan hen over te leveren. Uw vader bood uw jongere broer aan, waarna de Taliban antwoordden dat ze u zochten. Uw vader zei hen dat u niet thuis was. De Taliban zeiden dat ze zouden terugkomen voor u. Uw ouders lichtten uw oom langs moederszijde in, die een dorpsgenoot genaamd [F.] contacteerde om met u te vertrekken uit het dorp.

Ongeveer vier jaar voor uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS verliet u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 18 september 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van volgende documenten neer: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een oude en nieuwe taskara van uw vader, de taskara van uw moeder, de taskara van uw grootvader, de taskara van uw broer en twee documenten betreffende de werkzaamheden van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 4 februari 2021, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst in België, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw verklaringen. U verklaart tijdens uw eerste onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u tijdens uw tocht van uw oom zijn huis naar uw eigen woning drie personen van de Taliban zag die een mijn aan het plaatsen waren (NPO 10/09/2021, p.17 & p.18). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS verklaart u echter meermaals dat u maar twee personen van de Taliban zag (NPO 16/03/2022, p.7). Geconfronteerd met dit opvallend verschil in aantal, verklaart u dat de Taliban altijd met veel zijn, maar diegene die bezig waren die avond, waren met twee (NPO 16/03/2022, p.14). Dat u na confrontatie herhaalt dat het twee personen waren, biedt geen afdoende verklaring voor dit

opmerkelijk verschil in aantal. Verder verklaart u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat er drie soldaten buiten stonden toen u aan de controlepost ging melden wat u had waargenomen. U beschrijft dat één soldaat voor u stond en één aan de linkerkant, maar dat het er drie in totaal waren (NPO 10/09/2021, p.18). Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u daarentegen dat u twee bewakers zag aan de controlepost (NPO 16/03/2022, p.9). Nogmaals wordt u geconfronteerd met uw uiteenlopende verklaringen, waarop u antwoordt dat er steeds veel soldaten aanwezig zijn bij een controlepost; meestal staan er twee of drie te bewaken, gaat u verder (NPO 16/03/2022, p.16). Deze uitleg kan echter niet overtuigen, gezien u initieel zo'n gedetailleerde verklaringen aflegde over het aantal omstaanders, alsook hun positie.

Daar eindigen uw tegenstrijdige verklaringen niet. U verklaart tijdens het tweede onderhoud dat de Taliban tijdens hun bezoek uw vader sloegen (NPO 16/03/2022, p.7), iets waar u eerder geheel geen melding van heeft gemaakt, noch tijdens uw eerste onderhoud, noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Men moge verwachten dat u dergelijk element aanhaalt, indien waargebeurd. Ook stelt u tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS dat u zich na het bezoek van de Taliban een nacht schuilhield in het huis van uw maternale oom, gezien uw vader het te gevaarlijk achtte voor u om thuis te blijven (NPO 16/03/2022, p.12). Nogmaals heeft u hier voordien nooit melding van gemaakt. Tijdens uw eerste onderhoud omschrijft u louter dat uw vader 's ochtends uw zussen inlichtte en u vervolgens werd weggebracht (NPO 10/09/2021, p.20). Ook uw verklaring bij aankomst in België dat enkele Taliban gearresteerd werden nadat u de politie had ingelicht over de mijnen (Minderjarigenfiche, p.3), vermeldt u niet meer tijdens uw onderhoud op het DVZ noch tijdens uw onderhoud bij het CGVS. Dit kan men opnieuw bezwaarlijk een detail noemen. Dat u geen consistente verklaringen weet af te leggen bij de verschillende asielinstanties en belangrijke én relevante elementen weglaat of toevoegt, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw in ernstige mate aan.

Voorts tasten onlogische verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan. U verklaart tijdens uw tweede onderhoud dat u leden van de Taliban kruiste die mijnen gingen plaatsen en dat zij ook u zagen (NPO 16/03/2022, p.8). Dat u dan, wetende dat zij u zagen, naar de autoriteiten trekt om hen te gaan verklikken is op zijn minst opmerkelijk te noemen gezien de kwalijke reputatie deze terroristische organisatie geniet. Men moge verwachten dat u dergelijk risico niet neemt, of op zijn minst onmiddellijk onderduikt nadat u de beslissing neemt om hen te verklikken. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste onderhoud nog verklaarde dat u dacht dat de Taliban u niet hadden gezien (NPO 10/09/2021, p.18). Wat tevens kant noch wal raakt is dat de Taliban naar uw vader zouden trekken en hem opdragen dat u naar hen moet gaan, maar niet eens meedelen naar waar u zich precies moet begeven (NPO 16/03/2022, p.13). Dat ze een precieze locatie meedelen ligt nochtans in de lijn der verwachtingen. Ook wordt gewezen op uw verklaring dat de Taliban nog meermaals naar u op zoek zijn gekomen, maar dat uw familie nog steeds in hetzelfde huis zou wonen (NPO 10/09/2021, p.21). In het licht van uw verklaringen moge men verwachten dat ook zij reeds eerder het dorp ontvluchtten en veiliger oorden opzochten. Ook uw beperkte kennis is zeer opvallend. Gevraagd hoeveel soldaten uitrukten om uw bewering te gaan verifiëren, antwoordt u dit niet te weten (NPO 16/03/2022, p.9). Evenmin kan u zeggen wat er zou gebeurd zijn geweest met de mijnen die ze zouden ontmanteld hebben (NPO 16/03/2022, p.11). Ook de vraag hoeveel leden van de Taliban naar uw huis kwamen kan u niet beantwoorden (NPO 10/09/2021, p.20). Dat u dergelijke zaken, bezwaarlijk details te noemen, niet weet bevestigt andermaal dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De kopie van uw taskara en die van uw familieleden bevestigt hoogstens jullie identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist.

Wat betreft de documenten die de werkzaamheden van uw vader, tien jaar geleden, dienen te bevestigen, wordt opgemerkt dat deze geen betrekking hebben op uw verklaarde problemen te Afghanistan.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de loutere vaststelling dat uw broer [S., K.] (CG 13/10397) bijna tien jaar geleden de vluchtelingenstatus verkregen heeft in België geen afbreuk doet aan deze beslissing. Elk verzoek om internationale bescherming wordt individueel en op eigen merites beoordeeld en, zoals hierboven aangetoond, blijkt uit uw dossier nergens dat u een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19

augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er

actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen

de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen), het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij merkt op dat zij niet over de mogelijkheid beschikte om opmerkingen te maken bij de notities van het persoonlijk onderhoud vooraleer het tweede persoonlijk onderhoud plaatsvond. Ze stelt dat als ze deze mogelijkheid wel zou gehad hebben, zij op voorhand deze discrepanties reeds had kunnen aankaarten of uitklaren. Ze meent evenwel dat deze tegenstrijdigheden echter onvoldoende zijn om te kunnen besluiten tot de algemene ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Wat betreft haar niet logisch bevonden verklaringen, voert ze aan dat ze zich op het moment van de feiten genoodzaakt zag om de waarnemingen die zij had gedaan te melden aan de controlepost aangezien ze zich bewust was van het gevaar dat deze mijn betekende en zich daardoor verplicht voelde hier melding van te maken. Ze brengt naar voor dat de commissaris-generaal haar verklaringen verkeerd heeft weergegeven waar hij stelt dat ze tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud zou hebben verklaard dat de talibanleden haar zagen. Ze stelt hierover dat op het moment van de feiten ze immers dacht dat ze haar niet zagen. Het werd echter achteraf duidelijk dat ze haar hadden gezien. Ze meent dit ook te hebben verklaard tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud. Het is daarom dat ze tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud zei dat de taliban haar zagen, immers was dit ondertussen een vaststaand feit en geweten door haar, doch bedoelde ze hiermee geenszins dat ze dit reeds op het moment van de feiten wist. Wat betreft de vaststelling van de commissaris-generaal dat ze bepaalde informatie niet kon geven stelt ze dat ze geen informatie kan geven die ze niet heeft. Ze zette na het melden van wat zij had gezien haar route verder en kan hierdoor niet antwoorden op de vraag hoeveel soldaten uitrukten om haar bewering te gaan verifiëren. Volgens haar moet er echter niet getwijfeld worden aan de waarachtigheid van haar verklaringen. Ze kan tevens geen verdere informatie geven over het bezoek van de taliban aangezien zij op dat moment niet aanwezig was. Ze volhardt voor het overige in haar verklaringen.

2.1.2. De verzoekende partij brengt vervolgens naar voor dat ze Afghanistan reeds enige tijd geleden verliet. Ze verliet Afghanistan ongeveer vier jaar voor haar persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 10 september 2021. Ze kwam in België aan op 18 augustus 2020 en diende op 18 september 2020 haar verzoek om internationale bescherming in. Ondertussen heeft de taliban de macht gegrepen in Afghanistan waardoor ze een bijkomende vrees heeft om te worden beschouwd als afvallige, niet-gelovige en geen goede moslim. Haar vrees heeft bijgevolg te maken met het feit dat ze zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en te kleden. Ze luistert bovendien heden ten dage ook naar Westerse muziek. Deze vrees kadert zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering. Ze verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten en arresten waarmee ze wil aantonen dat Afghanen die na een verblijf in het Westen terugkeren naar Afghanistan het risico lopen om vervolgd te worden omdat ze verwesterd zijn, als verwesterd worden beschouwd of geen goede moslims meer zijn. Ze stelt dat de commissaris-generaal op zijn minst had moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in haar hoofd, rekening houdende met alle elementen die voorliggen. Ze citeert vervolgens een arrest van de Raad. Ze meent dat op basis van het voorgaande haar de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij brengt naar voor dat de commissaris-generaal van mening is dat haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan toegekend worden en verwijst hiervoor voornamelijk naar de actuele veiligheidssituatie alsook de precare socio-economische en humanitaire situatie. Ze stelt dat de motivatie van de commissaris-generaal lijnrecht ingaat tegen wat de UNHCR, de meest gezaghebbende bron inzake de interpretatie van het vluchtelingenrecht aanbeveelt. Deze richtlijnen stellen volgens de verzoekende partij dat het eventueel wel mogelijk is om een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming de vluchtelingenstatus toe te kennen maar het niet mogelijk is om met voldoende zekerheid vast te stellen dat iemand geen bescherming nodig heeft. Ze legt uit dat indien de commissaris-generaal een ander standpunt inneemt met betrekking tot een bepaald risico, hij dan afdoende en pertinente elementen moet aanbrengen die onderbouwen waarom *in casu* moet worden afgeweken van de beoordeling van UNHCR. Het zwaartepunt van de bewijslast verschuift in wezen naar de commissaris-generaal. *In casu* blijft de commissaris-generaal hierin volledig in gebreke aangezien zij nalaat om op afdoende wijze te motiveren waarom er wordt afgeweken van de beoordeling van UNHCR. Ze citeert vervolgens het Nansen-rapport. Ze meent dat uit de door haar aangehaalde informatie blijkt dat er redenen

zijn om aan te nemen dat ze een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging waarvan zij het slachtoffer was in Afghanistan en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

2.2.2. Ze stelt dat de taliban in het verleden reeds een terreurbewind voerden in Afghanistan waaronder de gehele Afghaanse bevolking enorm te lijden had. Er zijn serieuze indicaties dat het ditmaal niet anders is en de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongestelde wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Ze citeert vervolgens opnieuw het Nansen-rapport. Ze meent dat deze informatie niet alleen aantoonst dat de taliban hun bewind niet alleen stoeien op een strikte interpretatie van de sharia, waarbij er ernstige risico's bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de taliban niet in staat zijn om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is. Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten. Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden hebben opgevoerd. Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is volgens haar onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de taliban zelf. Alleen al omwille van deze reden, is de verzoekende partij van oordeel dat het past om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.3. De verzoekende partij verwijst vervolgens naar en citeert uit verschillende rapporten en nieuwsartikelen die een beeld geven van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan. Ze wil hiermee aantonen dat de taliban kunnen beschouwd worden als actor en verantwoordelijke voor deze situatie in Afghanistan. Ze brengt eveneens naar voor dat haar achtergebleven familie momenteel enorm veel problemen heeft om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en onvoldoende eten voor het gehele gezin kan voorzien. De familie krijgt op regelmatige basis geld toegestuurd door haar broer die hier in België werd erkend als vluchteling. Haar achtergebleven broer, die zich nog in Afghanistan bevindt, heeft geen werk meer. Indien ze zou moeten terugkeren naar Afghanistan zal ze terechtkomen in een uiterst precarie situatie van serieuze materiële deprivatie en ze zal niet in staat zijn om te voorzien in haar meest fundamentele behoeften. Ze verwijst ook naar en citeert uit verschillende rapporten en nieuwsartikelen die een beeld schetsen van de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Kunar waarvan de verzoekende partij afkomstig is. Ze is van mening dat een terugkeer naar haar land van herkomst niet alleen een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens onmenselijke of vernederende behandeling in het licht van haar vluchtrelaas, alsook van de dramatische humanitaire situatie in Afghanistan, maar tevens een schending zou uitmaken van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet gezien het reëel risico op ernstige schade wegens een bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict, met name in het licht van de dramatische veiligheidssituatie in Afghanistan. Ze meent dat haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

2.3. Ze stelt dat de commissaris-generaal haar relaas duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd. De commissaris-generaal heeft al te gemakkelijk besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder op afdoende wijze rekening te houden met haar algemene en persoonlijke situatie waarin ze verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen. Ze meent opnieuw te moeten worden gehoord door de commissaris-generaal. Het past volgens haar dan ook om de bestreden beslissing te vernietigen zodat de commissaris-generaal tot nieuwe onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

2.4. De verzoekende partij vraagt in hoofdorde om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.5. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer volgende arresten, rapporten en krantenartikelen:

- Nansen, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”*, Oktober 2021;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”*, 30 August 2018;

- EASO, "Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report", januari 2022;
- U.K. Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban", februari 2022;
- COI "Query Response Afghanistan", 2 September 2020;
- Asylos, "Afghanistan: Joint report on 'Westernised young males returnees'", augustus 2017;
- EASO "Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017;
- OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »", 26 maart 2021;
- EASO, "COI Query Response Afghanistan", 2 September 2020;
- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;
- HvJ, 5 September 2012, "Bundesrepublik Deutschland t. Y. en Z.", gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11;
- UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", Genève, december 2011;
- RvV 23 april 2021, nr. 253 392;
- RvV 23 april 2021 nr. 253 389;
- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;
- RvV 23 april 2021, nr. 253 822;
- NANSEN, "Note 2021-2 El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag", September 2021;
- UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims", 16 december 1998;
- UNHCR, "Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR", SCIFA, 6 november 2002;
- STAFFANS, "Evidence in European Asylum Law", Brill Nijhoff, 2012;
- EHRM, "N.A. t. Finland", 14 november 2019;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan", februari 2022;
- Nansen, "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers", 23 juni 2022;
- U.K. Home Office, "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban", februari 2022;
- Reuters, "U.S. faces snags in bid to speed up at-risk Afghan evacuations", 4 februari 2022;
- UN News, "Avoid starvation - 'Immediate priority' for 3.5 million Afghans", 3 december 2021;
- UN News, "Afghanistan: UN launches largest single country aid appeal ever", 11 januari 2022;
- World Food Programme (WFP), "Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan", 25 januari 2022;
- Reuters, "Afghans face 'avalanche of hunger and destitution' - UN agency", 14 december 2021;
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, "Humanitarian Programme Cycle 2022", januari 2022;
- United Nations, "Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan", 15 maart 2022;
- World Food Programme (WFP), Afghanistan Emergency;
- Human Rights Watch, "Time Running Out to Address Afghanistan's Hunger Crisis", 17 maart 2022;
- UNICEF, "Afghanistan Humanitarian Situation Report Report H 5 1-30 April 2022", 26 mei 2022;
- Jurist, "Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches", 13 maart 2022;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods", Identity, 18 januari 2022;
- Humanitarian Response plan - Afghanistan, "Humanitarian Programme Cycle 2022", januari 2022;
- The Conversation, "Famine en Afghanistan : la grande hypocrisie", 8 februari 2022;
- Le Courrier, "Famine afghane: la grande hypocrisie", 11 februari 2022;
- Le Monde, "Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan", 24 Oktober 2021;
- Le Parisien, "Afghanistan : 12,3 millions de dollars retrouvés chez d'anciens responsables", 15 September 2021;
- Le Monde, "« Si la sécheresse continue comme ça, je vais tout abandonner » : en Afghanistan, le désespoir des agriculteurs", 21 november 2021;
- Le Monde, "Comment les talibans ont profité de la drogue en Afghanistan", 24 Oktober 2021;
- Le Monde, "Afghanistan : face à la famine, un responsable des talibans demande une aide humanitaire « sans parti pris politique »", 7 januari 2022;
- World Food Programme & Food and Agriculture Organization of the United Nations, "Hunger Hotspots. FAOWFP early warnings on acute food insecurity: February to May 2022 Outlook", 2022;
- Human Rights Watch, "Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity", 18 januari 2022;

- EHRM, 10 mei 2001, nr. 25781/94, "*Cyprus v. Turkey*";
- EHRM, 12 juli 2005, nr. 41138/98 en 64320/01, "*Moldovan e.a. v. Romania*";
- EHRM, 18 juni 2009, nr. 45603/05, "*Budina v. Russia*";
- EHRM, 28 Oktober 1999, nr. 40772/98, "*Pancenکو v. Latvia*";
- EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. t. Griekenland en België*";
- EHRM, 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi and Eimi v. United Kingdom*";
- EHRM, 23 maart 2016, GC, nr. 43611/11, "*F.G. v. Sweden*" ([GC], §112. 90 EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367, "*SHH v. United Kingdom*";
- M. MAES, "*Artikel 3 EVRM als bescherming tegen socio-economische en humanitaire omstandigheden in het land van herkomst of terugkeer: de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens*", T.Vreemd. 2013;
- EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Eimi t. VK*";
- EHRM, 13 Oktober 2011, nr. 1011/09, "*Husseini v. Sweden*";
- EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367, "*SHH t. Verenigd Koninkrijk*";
- Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking);
- EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. Verenigd Koninkrijk;
- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;
- ACLED, "*REGIONAL OVERVIEW: SOUTH ASIA AND AFGHANISTAN 21-27" MAY 2022*";
- OHCHR, "*Statement by Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett, concluding his visit to Kabul and Balkh and Kandahar provinces carried out from 15 to 26 May 2022 (reduction in armed fighting and civilian casualties since August 2021)*"; deterioration of the human rights situation; humanitarian and economic crisis), 26 mei 2022;
- OHCHR, "*Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*", 7 maart 2022;
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5-11 February*", 17 februari 2022
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan*", 3 februari 2022;
- UNOCHA, "*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*", 8 februari 2022;
- UNOCHA, "*Afghanistan : Humanitarian Response Plan (2022)*", 11 januari 2022;
- La Libre, "*Les Afghans aussi méritent notre aide*", 23 maart 2022;
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 11 December 2021-7 January 2022*"
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5 March 2022-11 March 2022*";
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 16 April 2022-22 April 2022*";
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 25 September 2021-1 October 2021*";
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 2 October 2021-8 October 2021*";
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 16 October 2021-22 October 2021*";
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 7 May 2022-13 May 2022*";
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 11 June 2022-17 June 2022*";
- ACLED, "*Regional Overview: South Asia and Afghanistan 18 June 2022-24 June 2022*";
- OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »*", 26 maart 2021;
- Nansen, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", Oktober 2021;
- EASO, "*COI Query Response Afghanistan*", 2 September 2020.

3. De aanvullende nota

3.1. Op 20 juni 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan, "*Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;

- EASO, “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad betwist niet dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Er kan dan ook worden besloten dat er in deze stand van zaken voldoende informatie voorhanden is over de actuele situatie in Afghanistan om over te gaan tot een beoordeling van Afgaanse beschermingsverzoeken. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR Guidance note van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan haar standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, zoals de verzoekende partij aanvoert, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat de verzoekende partij deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

In zoverre de verzoekende partij argumenteert dat er meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, *in casu* de Guidance note van februari 2022, dan aan de richtlijnen van de EUAA, *in casu* de Country guidance van april 2022, herinnert de Raad eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR en EUAA niet bindend zijn, met dit verschil dat artikel 11, lid 3 van de verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese

Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU volgende verplichting inhoudt: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Tenslotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en EUAA enkel een momentopname betreffen en lidstaten niet ontslaan van hun verplichting om over te gaan tot een *ex nunc* beoordeling op basis objectieve landeninformatie. Bijgevolg zal de Raad zich laten leiden door de meest recente landeninformatie die ter zijn beschikking wordt gesteld.

5. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. De verzoekende partij verklaart niet meer naar Afghanistan te kunnen terugkeren daar ze door de taliban gezocht wordt omdat ze aan een controlepost meegedeeld heeft dat ze drie gemaskerde mannen een mijn zag plaatsen en vermoedde dat ze van de taliban waren. Haar vader was enige tijd werkzaam bij de Afghaanse overheid. Tien jaar geleden werd hij gedurende twee jaar vastgehouden door de taliban. Hij werd vrijgelaten op voorwaarde niet meer voor de overheid te werken. Haar broer ontvluchtte Afghanistan negen of tien jaar geleden en werd in 2013 als vluchteling erkend in België.

Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij wordt verwezen naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

6.2. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een aantal documenten voor (zie map ‘Documenten’) in het administratief dossier. Haar taskara, een oude en een nieuwe taskara van haar vader, de taskara van haar moeder, de taskara van haar grootvader, de taskara van haar broer en twee documenten betreffende de werkzaamheden van haar vader.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak doet met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van de verzoekende partij, de oude en nieuwe taskara van haar vader, de taskara van haar moeder, de taskara van haar grootvader en de taskara van haar broer hebben enkel betrekking op haar identiteit en herkomst en die van haar familie. Deze worden echter niet betwist door de commissaris-generaal.

Wat betreft de overige documenten die betrekking op de tewerkstelling van haar vader dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat deze geen betrekking hebben op het vluchtrelaas van de verzoekende partij.

Gelet op hetgeen voorafgaat volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

6.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat de verzoekende partij er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij dan ook terecht dat:

- haar algehele geloofwaardigheid wordt aangetast daar ze zich bij aankomst in België onterecht als minderjarige voordeed;
- de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door de tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen haar verklaringen tijdens haar twee persoonlijke onderhouds bij de commissaris-generaal en dat ze er niet in slaagt deze tegenstrijdigheden afdoende te verklaren als ze ermee door de commissaris-generaal werd geconfronteerd;
- de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas ernstig wordt aangetast omdat ze er niet in slaagt consistente verklaringen af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en de commissaris-generaal en tijdens haar verklaringen bij deze instanties belangrijke elementen van haar vluchtrelaas weglaat of toevoegt;
- het opmerkelijk is dat ze naar de autoriteiten trekt om de talibanleden te gaan verklikken gezien de kwalijke reputatie van deze terroristische organisatie en dat men mag verwachten dat men dergelijk risico niet neemt of op zijn minst onderduikt na het nemen van dergelijke beslissing;
- het kant noch wal raakt dat de taliban naar haar vader zouden trekken en hem opdragen om de verzoekende partij aan hen over te leveren maar niet meedelen naar waar de verzoekende partij zich zou moeten begeven;
- in het licht van haar verklaringen, dat de taliban haar familie nog meerdere malen kwamen opzoeken, men mag verwachten dat haar familie ook reeds het dorp zou ontvluchten en veiligere oorden zou opzoeken in plaats van thuis te blijven;
- *“Ook uw beperkte kennis is zeer opvallend. Gevraagd hoeveel soldaten uitrukten om uw bewering te gaan verifiëren, antwoordt u dit niet te weten (NPO 16/03/2022, p.9). Evenmin kan u zeggen wat er zou gebeurd zijn geweest met de mijnen die ze zouden ontmanteld hebben (NPO 16/03/2022, p.11). Ook de vraag hoeveel leden van de Taliban naar uw huis kwamen kan u niet beantwoorden (NPO 10/09/2021, p.20). Dat u dergelijke zaken, bezwaarlijk details te noemen, niet weet bevestigt andermaal dat geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen.”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Hoewel uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud inderdaad blijkt dat zij geen kopie heeft ontvangen van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud (NPO 16/03/2022, p.2) en dus geen opmerkingen heeft kunnen maken, doet haar betoog in het verzoekschrift geen afbreuk aan de pertinente motieven hieromtrent in de bestreden beslissing. Deze vastgestelde tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op het verschil in haar verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 10 september 2021 en het tweede persoonlijk onderhoud op 16 maart 2022. Het is dan ook niet mogelijk voor de verzoekende partij om deze tegenstrijdigheden uit te leggen door opmerkingen te geven bij het eerste persoonlijk onderhoud aangezien deze tegenstrijdigheden toen nog niet aanwezig waren. Deze kwamen immers maar tot stand na het afleggen van het tweede persoonlijk onderhoud op 16 maart 2022. Bovendien kon ze wel opmerkingen maken bij het tweede persoonlijk onderhoud over deze tegenstrijdigheden of deze trachten uit te leggen in haar verzoekschrift. Ze laat dit echter volledig na.

De verzoekende partij kan eveneens niet worden gevolgd wanneer ze stelt dat deze tegenstrijdigheden onvoldoende zijn om te besluiten dat haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op het aantal talibanleden dat mijnen aan het plaatsen was en het aantal soldaten van de Afghaanse overheid aan wie ze dit incident ging melden. Deze elementen hebben betrekking op een kernelement van haar vluchtrelaas en er kan van haar dan ook worden verwacht dat ze hier juiste en coherente verklaringen over aflegt. Dat de verzoekende partij hier niet in slaagt, doet afbreuk aan de waarachtigheid van haar vermeende problemen en vluchtrelaas. Daarenboven wordt niet louter op basis van voormelde tegenstrijdigheden geconcludeerd dat haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de verzoekende partij geen consistente verklaringen weet af te leggen over belangrijke elementen van haar vluchtrelaas, namelijk *“U verklaart tijdens het tweede onderhoud dat de Taliban tijdens hun bezoek uw vader sloegen (NPO 16/03/2022, p.7), iets waar u eerder geheel geen melding van heeft gemaakt, noch tijdens uw eerste onderhoud, noch bij de Dienst*

Vreemdelingenzaken (DVZ). Men moge verwachten dat u dergelijk element aanhaalt, indien waargebeurd. Ook stelt u tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS dat u zich na het bezoek van de Taliban een nacht schuilhield in het huis van uw maternale oom, gezien uw vader het te gevaarlijk achtte voor u om thuis te blijven (NPO 16/03/2022, p.12). Nogmaals heeft u hier voordien nooit melding van gemaakt. Tijdens uw eerste onderhoud omschrijft u louter dat uw vader 's ochtends uw zussen inlichtte en u vervolgens werd weggebracht (NPO 10/09/2021, p.20). Ook uw verklaring bij aankomst in België dat enkele Taliban gearresteerd werden nadat u de politie had ingelicht over de mijnen (Minderjarigenfiche, p.3), vermeldt u niet meer tijdens uw onderhoud op het DVZ noch tijdens uw onderhoud bij het CGVS. Dit kan men opnieuw bezwaarlijk een detail noemen.” Voorts geeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden aan: “Voorts tasten onlogische verklaringen de geloofwaardigheid van uw relaas verder aan. U verklaart tijdens uw tweede onderhoud dat u leden van de Taliban kruiste die mijnen gingen plaatsen en dat zij ook u zagen (NPO 16/03/2022, p.8). Dat u dan, wetende dat zij u zagen, naar de autoriteiten trekt om hen te gaan verklikken is op zijn minst opmerkelijk te noemen gezien de kwalijke reputatie deze terroristische organisatie geniet. Men moge verwachten dat u dergelijk risico niet neemt, of op zijn minst onmiddellijk onderduikt nadat u de beslissing neemt om hen te verklikken. Dient bovendien te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste onderhoud nog verklaarde dat u dacht dat de Taliban u niet hadden gezien (NPO 10/09/2021, p.18). Wat tevens kant noch wal raakt is dat de Taliban naar uw vader zouden trekken en hem opdragen dat u naar hen moet gaan, maar niet eens meedelen naar waar u zich precies moet begeven (NPO 16/03/2022, p.13). Dat ze een precieze locatie meedelen ligt nochtans in de lijn der verwachtingen. Ook wordt gewezen op uw verklaring dat de Taliban nog meermaals naar u op zoek zijn gekomen, maar dat uw familie nog steeds in hetzelfde huis zou wonen (NPO 10/09/2021, p.21). In het licht van uw verklaringen moge men verwachten dat ook zij reeds eerder het dorp ontvluchtten en veiliger oorden opzochten.(...)” De verzoekende partij slaagt er echter niet in door eenvoudig te vermelden dat ze zich verplicht voelde melding te maken van de activiteiten van de taliban of te stellen dat de taliban haar wel hadden gezien, wat overigens steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO 10 september 2021, p.18), de motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Ze kan eveneens niet worden gevolgd wanneer ze stelt in het verzoekschrift dat ze geen informatie kan geven over de leden van de taliban die bij haar thuis langskwamen omdat ze toen niet aanwezig was. Tijdens haar twee persoonlijke onderhouds stelt ze immers dat ze nog steeds contact heeft met haar ouders (NPO 10/09/2021, p.9 en NPO 16/03/2022, p.4). Ze had dus aan haar ouders kunnen vragen met hoeveel leden de taliban hen kwamen opzoeken. Ze had dit ook kunnen doen in het kader van haar huidige beroep bij de Raad. Het feit dat ze dit nalaat en eenvoudig herhaalt dat ze niet aanwezig was tijdens dit bezoek van de taliban, duidt op een desinteresse in haar eigen vluchtproblematiek wat haar geloofwaardigheid verder aantast.

Verder laat de verzoekende partij de overige motivering van de bestreden beslissing volledig ongemoeid.

Waar de verzoekende partij verder stelt dat haar het voordeel van de twijfel moet gegund worden, benadrukt de Raad dat de verzoekende partij de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten dient te weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt de verzoekende partij er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing, buiten de motivering omtrent het aantal soldaten dat naar de taliban werd gestuurd, te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt. In wezen blijft zij slechts steken in het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

6.3.2. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus

blijkt niet dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

6.3.3. De verzoekende partij voert verder in het verzoekschrift aan dat ze nood heeft aan internationale bescherming omdat ze vervolging vreest door de taliban omwille van een (gepercipieerde) verwestering. Ze voert hiervoor aan dat ze (i) zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, (ii) zich anders is beginnen te gedragen en kleden en (iii) naar Westerse muziek luistert. Tijdens de terechtzitting laat ze ook een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur zien.

6.3.4. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt

van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van

persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

6.3.5. Heden maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij zich dermate Westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van Westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Door louter erop te wijzen dat ze zich al drie jaar in België bevindt, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Ze komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Ze betoogt immers enkel dat ze “*zich anders is beginnen dragen en kleden*” en naar Westerse muziek luistert. Gelet op haar verklaringen slaagt ze er echter niet in om dit verder te concretiseren.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij ze aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor haar en een wezenlijk bestanddeel vormt van haar identiteit of haar morele integriteit. Het komt aan de verzoekende partij toe om dit aan te tonen, met name dat ze bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag worden verwacht dat ze afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Gelet op haar vertrek uit Afghanistan in 2017 (NPO 10/09/2021, p. 5) of 2018 (Vragenlijst DVZ, p.12) blijkt dat ze op het moment van haar vertrek reeds meerderjarig of de meerderjarige leeftijd bijna bereikt had. Hieruit volgt dat ze al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor ze in België aankwam. Ze nam bovendien ook actief deel aan de Afghaanse samenleving, zo heeft de verzoekende partij school gelopen in Afghanistan, ging ze naar de madrassa en werkte ze op de landbouwgronden (NPO 16/03/2022, p.6 en NPO 10/09/2021, p.8)

Ze toont niet aan dat ze deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin ze is opgegroeid, heden niet langer kent. De duur van haar verblijf in België sinds 18 augustus 2020, *in casu* drie jaar, is verder van redelijk korte duur dat niet kan worden aangenomen dat ze dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat ze geen sterke voeling meer zou hebben met haar land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op haar verklaring dat ze nog contact heeft met haar familie (NPO 16/03/2022, p.4-5). Met een verwijzing naar haar loutere verblijf in Europa, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat ze daadwerkelijk is verwesterd, noch dat ze om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

De verzoekende partij toont hiermee niet *in concreto* aan dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor ze bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïmagineerd/vervolgd.

In zoverre ze zou betogen dat ze zich door haar verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de Westerse cultuur waardoor het voor haar bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of ze niet 'besmet' is geraakt door haar verblijf in het Westen wordt door haar immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Haar betoog mist elke persoonlijke invulling.

Door louter aan te voeren dat ze in België werkt, zonder verdere verklaringen, slaagt ze er niet in aannemelijk te maken dat ze de Westerse waarden en normen heeft overgenomen en geïnternaliseerd.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat de verzoekende partij heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat ze zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat ze deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat ze zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat ze in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van haar relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat ze Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat ze bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïmagineerd door de taliban.

Wat betreft haar betoog in het verzoekschrift over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat ze dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat de verzoekende partij verwesterd is of dat ze als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door de verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door de verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

7.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

7.4. In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoekende partij in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen; zij toont niet aan dat zij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoekende partij kan niet worden bijgetreden voor zover zij laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood en de taliban als conservatieve en strenge organisatie als huidig bewind gelijkaardig is aan de extreme humanitaire situatie in Somalië, zoals omschreven door het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*". In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De verzoekende partij voert aan in het verzoekschrift dat haar achtergebleven familie momenteel enorm veel problemen heeft om de eindjes aan elkaar te kunnen knopen en voldoende eten te kunnen voorzien. Ze meent dat ze hierdoor bij een terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een uiterst precaire situatie van materiële deprivatie en niet in staat zal zijn om te voorzien in haar meest fundamentele behoeften.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat dit slechts een blote bewering is die door de verzoekende partij niet wordt ondersteund door enig document. Hierdoor is het onmogelijk om deze bewering te controleren op haar waarheid waardoor er slechts een relatieve bewijswaarde aan deze bewering kan worden gegeven. Ten tweede is deze bewering ook niet in overeenstemming met haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hier stelt ze dat dat het oké gaat met haar familie en maakt geen enkel gewag van economische problemen van de familie (NPO 16/03/2022, p. 4). Ze stelt overigens verder dat ze nog vier broers en vier zussen in Afghanistan heeft en dat ze nog twee ooms in Afghanistan heeft (NPO 16/03/2022, p.4-5). Ze heeft dus wel degelijk een sociaal netwerk waarop ze kan terugvallen bij een terugkeer naar Afghanistan. Ten derde stelt de verzoekende partij zelf in het verzoekschrift dat haar broer, die in België is erkend als vluchteling, haar familie regelmatig geld opstuurt. Haar familie zou hierdoor dus wel over de vereiste financiële middelen moeten kunnen beschikken om in Afghanistan in hun elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoekende partij naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

7.5. Opdat aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De verzoekende partij is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico

zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont de verzoekende partij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

7.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of rechtsbeginsel wordt geschonden. Aangezien de verzoekende partij dit volledig nalaat, is dit middel niet-ontvankelijk.

10. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat de verzoekende partij heden dreigt te worden vervolgd in Afghanistan. Bijgevolg is de verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij tweemaal werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens deze persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS